

Zásady anotování judikatury Soudu

1. Anotace by měla být stručným, ale výstižným shrnutím skutkových okolností případu a odůvodnění vlastního rozhodnutí Soudu.

Rozsah anotace by u průměrně dlouhého rozsudku měl být v rozmezí 1–2 stran šablony.

2. Úvodní odstavec anotace by měl v jedné či dvou větách stručně sdělit, čím došlo k porušení jakého práva a jaká formace a jako většinou k tomuto závěru dospěla. Podrobné důvody shledaného porušení se zde ovšem neuvádí.

V praxi se ukazuje nejlepší psát úvodní odstavec anotace až úplně nakonec, kdy je zbytek anotace již hotov a snadněji se tak udělá její výstižné shrnutí do jedné či dvou vět.

3. Skutkový stav by měl být co nejstručnější a obsahovat jen to, co skutečně bylo pro rozhodnutí Soudu relevantní (např. není nutné vypisovat, jak bylo rozhodnuto na jednotlivých stupních soudní soustavy, postačí konečné rozhodnutí). V každém případě není třeba uvádět přesná data, nejsou-li pro věc rozhodující, stačí měsíc a rok.

Jelikož skutkový stav obsažený v rozsudku Soudu obsahuje mnohdy řadu informací, které nakonec pro vlastní rozhodnutí Soudu nejsou důležité, je lepší rozsudek Soudu číst nikoli od začátku, ale od vlastní argumentace Soudu. Argumentace Soudu zpravidla začíná stručným shrnutím toho, co je ze skutkového stavu důležité a má význam pro právní závěry Soudu. Tento postup čtení rozsudku usnadní nejen orientaci v rozsudku jako takovém, ale i psaní shrnutí skutkového stavu do anotace.

4. V části anotace „Odůvodnění rozhodnutí Soudu“ je zpravidla na začátek vhodné uvést obecné zásady judikatury Soudu, které Soud v rozsudku připomíná. Je ale namístě uvádět jen ty obecné zásady, které pak Soud v rozsudku skutečně aplikuje, jinak může být anotace zbytečně dlouhá a i poněkud matoucí. Obecné zásady je nutné doprovodit příslušnými odkazy na judikaturu.
5. Vlastní argumenty Soudu při posouzení věci je nutné shrnout, nikoli překládat celé věty či odstavce. Shrnutí nicméně musí být exaktní, aby významem zcela odpovídalo tomu, co Soud řekl.

Argumentace stran se do anotace neuvádí, leda ve spojení, že určitý argument některé ze stran Soud z určitého důvodu odmítl, nebo se s ním ztotožnil.

6. Jak Soud rozhodl o spravedlivém zadostiučinění, anotujeme nad rámec zmínky v úvodním odstavci anotace jen výjimečně, rozhodl-li Soud v nějakém ohledu neobvykle.
7. Oddělená stanoviska není nutné rozepisovat podrobně, zpravidla postačí stručné sdělení, s jakými argumenty daní soudci nesouhlasili, bez bližšího vysvětlování.
8. Je nezbytné jednotně citovat judikaturu Soudu, a to takto:

- *Pincová a Pinc proti České republice*, č. 36548/97, rozsudek ze dne 5. listopadu 2002, (případně i) § xy;
- *Pincová a Pinc proti České republice*, cit. výše, (případně i) § xy;

- *Mareš proti České republice*, č. 1414/03, rozhodnutí ze dne 5. července 2005, (případně i) oddíl 1.3. právního posouzení;
  - *D. H. a ostatní proti České republice*, č. 57325/00, rozsudek velkého senátu ze dne 13. listopadu 2007, (případně i) § xy.
9. Ohledně citací článků Úmluvy platí, že používáme celé slovo „článek“, s výjimkou případů, kde uvádíme i odstavec nebo písmeno a zároveň citací nezačínáme větu, ale jde o citaci článku uprostřed věty.
  10. Státy uvádíme tak, jak je uvádí Soud, tedy např. Spojené království, nikoli Velká Británie, Rakousko, nikoli Rakouská republika, Švýcarsko, nikoli Švýcarská konfederace apod. Uvádějte, prosím, Nizozemsko, nikoli Nizozemí, a Moldavsko, nikoli Moldávie.
  11. Vždy uvádějte „vnitrostátní“ orgány/soudy, nikoli „národní“ orgány/soudy.
  12. Soud uvádějte vždy jako „Soud“, nikoli „ESLP“, „soud“ apod.
  13. Užívejte spíše česká než převzatá slova, tedy např. „přiměřený“ nikoli „proporcionální“, „zaručuje“ nikoli „garantuje“, „svévolný“ nikoli „arbitrární“ apod.